

Мост во времето

Каква е полза за човека

ако го придобие целиот свет

а на душата своја □ напакости

Нешто не е в ред

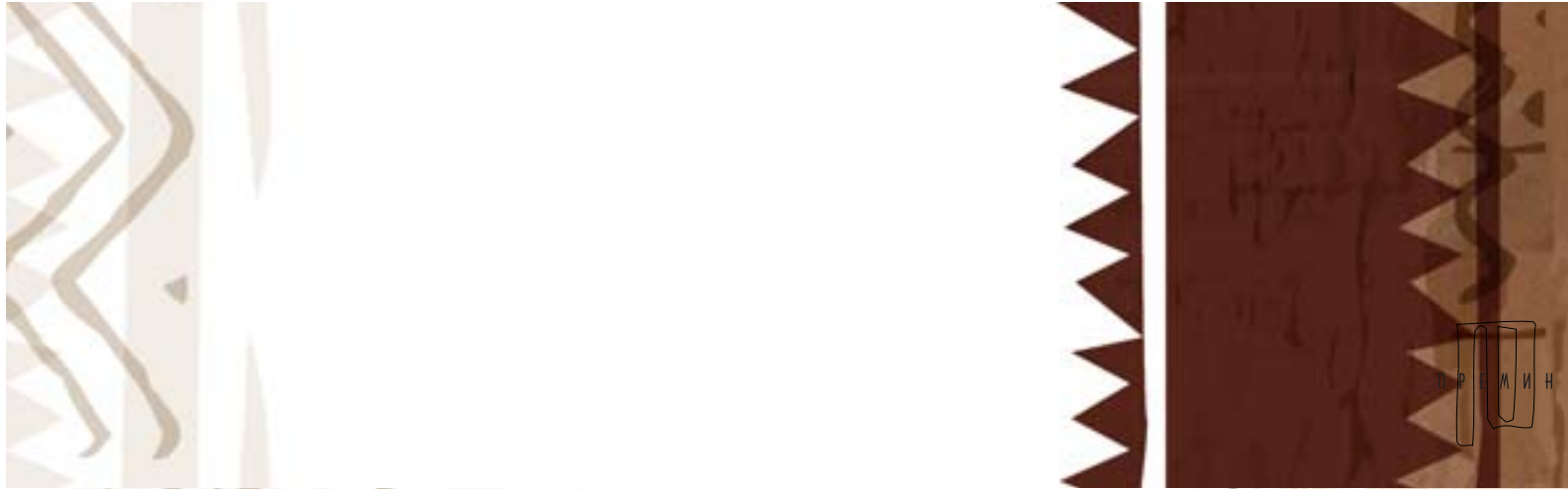
Ми застана часовникот токму во мигот кога Џорџ Буш го изговараше својот религиозно-крстоносен ултиматум за неопходната војна како средство за преживување на нацијата.

Не е до батеријата, расипан е механизмот - ми вели саатџијата.

Го праќам во... Америка. Таму веќе нема саатџи ниту потреба од нив. Таму си купуваат с □ ново...

Се наведнувам преку оградата на Камениот мост за да го фрлам часовникот во Вардар. Ќе си купам нов, веднаш, тука на мостот... Евтинија.

Водата е првин матна, потоа се разбиструва, како мисла. Од неа ме гледа зачудено тркалезно око. Врата од машина за перење алишта! Ме нервира.

ПРЕМИН

Стоп. Смири се. Купи си нова ... Нема логика, расипана е само вратата.... Крпи и поправај, ако сакаш, покрај толку нови модели... Ако не можеш, може и на рати.

Кочам, внимавам. Го владеам ли чекорот? На мостот сум, во меѓупросторот. Меѓу небото и водата. Врвулица од животи. Жежок пулс. Струја поврзана од безбројни мали дамари. Овде сме сите како во редица за социјално. Губам ориентација. Мојот LASSALE часовник, подарок од мајка ми, стои, а марка е...

Расцутените урми во Ирак ги надлетуваат високософистицирани ракети, бомби и авиони. Ако воопшто родат, збогатени со осиромашен ураниум, нема да ги биде ни за араќ, од кој човек може да не се трезни со денови. Идните цветови се во семките на сегашноста. Какво ли семе е посеано овој пат?

Во пресрет ми доаѓаат едни сини очи под длабоко навлечената, прекршена шамија. Живееме на спротивни страни...на реката. Јас, всушност, не знам каде таа живее, но можеби е тоа дом што нуди топлина, исто колку и мојот кога го испивам утринското кафе.

Ќе го одмине ли војната светото место Ур и Храмот на Авраам, таткото на Пророците, прататкото на двете завојувани страни? Сидиштата стари илјадници години, ќе ги издржат ли воените вибрации? Труби Јерихонски, запрете!

Не се вози Мерцедес, ако немаш да платиш за делови, кога ќе се расипе - прави споредба со мајсторот за часовници. Го пратив, знаете веќе, онаму каде што се истребени часовничарите. И сега сум на мостот меѓу левиот и десниот брег.

Во подрачјето на смртта и животот мирот е само интервал меѓу две војни: заливската и оваа петдимензионална нинтендо војна, која освен поранешните параметри - длабочина, широчина и височина на просторот, внесува две нови димензии - вселената и времето за изведба. Сателитско, топлинско и ласерско насочување. Умни бомби со инсталирани камери. Срамен брак меѓу кинематографијата и уништувањето.

Мостот е спојка или меѓа? Или, можеби, огледало со исти движења во спротивни насоки? Кино со последна претстава на репертоарот? Од двете страни на екранот - празнотија. Градот ни станува с□ поосамен. Допири бегаат по дијагонала, исчезнуваат пријателства. Мостот е некако токму на средина. Од оние нешта што не се менуваат. Десно е плоштадот - празна шаховска табла. Има можност да се менува со секој потег. Се чека последниот миг за да се порасне, напушти, или остане... Лево е автобуската станица. Меѓу бројните одења и враќања - разочарувања престорени во курсум историја.

Доброволци за Цихад од арапските земји секојдневно патуваат во еден правец ... Преоблечени во цивилно се преправаат дека се предаваат, потоа пукаат. Убиваат и умираат.

Безизлез од кој внимателно ме посматраат кафеави детски очи. Лице

обрабено со црни кадрици. Трошки сусам од феврек врз чоколадната кожа во ветви алишта. Во мене загледано искуство што го надминува овој миг во време и во простор. Очите се готови да се насмеат поради маските што сме ги навлекле за да си ги зачуваме улогите. Не го одминав малиот питач. Минав низ камен. Милосрдие тој ми го врати повеќекратно. Ми подари соочување со себе самата, големо отворање во срцето за с□ што е живо, за с□ и сешто.

Занаетчиите и трговците од Багдад се научени на пожари и урнатини, отрпнати на бомби. Со години војуваа со Иран, наутро ги отвараа дуќаните, попладне заминуваа на фронт. Мојот часовник застанал. Ако му го продадам на мајсторот ќе можам ли да си купам машина? Часовникот ќе го прежалам и надоместам, можеби... некогаш... некако. Времето не. Времето е пара. Парата е моќ. Што да направам со заробеното време во распаниот часовник во овој миг, на овој мост изделкан од векови?

Авиони сеат смрт. Директен пренос на ТВ. Што имаат заедничко вестите и холивудските филмови? Заштитени од сцени на страшна насилна смрт, седиме пред екраните чии слики се испеглани. Луѓето умираат лесно, без видливи рани, траги од страдања, крв и крик. Нема прошка ни правда ни каење. За да можат лидерите повторно, јавно, ладно и прес-

метано да не вовлечат во ...истите нешта. Колку мора да е големо злото што се плаши да не го разберат?

Бев многу мала кога го скршив стаклото на џебниот часовник на дедо ми. Имаше убаво изгравирана локомотива на капакот позади, и мал компас како приврзок на синдирот. Само децата и мистиците го имаат оној спокој непоматен од ништо. Но тогаш препукнав. Ми беше жал, се исплашив и го пикнав на скришно место под скалите. Се чувствував навистина лошо кога го најдоа и се обидуваа да ме смират. Посакав да го вратам времето назад...

Не знам, можеби денес ја откривам поентата - нивната љубов и грижа. Ја насетувам реченицата што тогаш можеше да ме утеши: ОВДЕ СИ ОД МНОГУ ПОВАЖНИ ПРИЧИНИ ОТКОЛКУ ШТО СЕ НЕШТАТА ШТО GI ПОСЕДУВАШ ИЛИ НЕ GI ПОСЕДУВАШ. ОВДЕ СИ ДА ОТКРИЕШ ДРУГИ НЕШТА...

Виртуелната реалност ги голта гледачите, ги вовлекува директно во екраните: по војната - серија специјално подготвена за ТВ, на Камениот мост се продаваат маички, бејзбол капчиња и гаќи со американското знаме, тоалет хартија со ликот на Садам Хусеин.

Инаугурирана доктрина на насилство ја завртува страницата на еден нов свет. Судијата е и поротник и егзекутор. Огромните суми однапред подготвени

за лекови, шатори и кебиња ќе чинат исто како неколкучасовно летање со борбен авион.

Си ги задржав својот Lassale и Longinot на дедо ми, а од нематеријалните нешта ги открив ЈЕРИХОНСКАТА РОЗА* и УТЕХАТА НА УТЕШИТЕЛОТ- потресна молитва од времето на гонењето на Христијаните:

Прости и Благослови
Разбојниците и Самарјаните,
На патот паднатите
И свештениците што не запираат,
Сите наши блиски - целати и жртви,
Оние што проколнуваат и проколнатите.
И прими не сите нас
Отец Свет и Праведен!

*РОЗАТА ЈЕРИХОНСКА е клопче бодливи стебленца што се тркала по камените пештери на Мртвото Море и во песокот на Синај. Ако се пренесе во друг простор, со години ќе лежи сува. Ставена во вода пушта ситни ливчиња и розов цут. Символ на воскресение и вечен живот. Во семето на сегашноста се сите цветови на иднината. Во нас е семето Божјо што бара полевање.

